

Zaremba, Krzysztof / Pawłowski, Zdzisław

Skład Towarzystwa Naukowego Warszawskiego : (kadencja 2001-2003) : Wspomnienia pośmiertne : Adam Piątkowski (1930-2002)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 65, 110-112

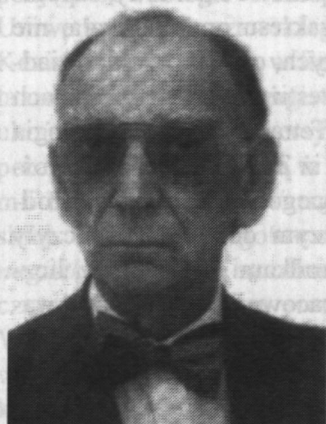
2002

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

ADAM PIĄTKOWSKI

(1930–2002)

W dniu 4 sierpnia 2002 r. zmarł w wieku 72 lat prof. dr hab. inż. Adam Piątkowski, profesor zwyczajny Politechniki Warszawskiej, twórca pracownik naukowy, wybitny nauczyciel i wychowawca młodzieży akademickiej.

Adam Piątkowski (ur. 5. V. 1930 r.) dyplomy inżyniera (1952), magistra (1955), doktora (1965) i doktora habilitowanego (1975) uzyskał na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1978 r. otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1990 r. profesora zwyczajnego.

Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1952 r. jako asystent w Katedrze Fizyki Wydziału Łączności. W latach następnych kolejno pracował w Katedrze Radiologii (1957–1965) i w Instytucie Radioelektroniki PW (od 1965 r.). Był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej (1966–69), a także, przez szereg lat, prodziekanem Wydziału Elektroniki (1970–71 i 1975–81) i kierownikiem Zakładu Elektroniki Jądrowej i Medycznej (1970–1984 r.) w Instytucie radioelektroniki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej

Głównym obszarem działalności naukowej Profesora była elektronika jądrowa i elektronika medyczna. Tematyce tej poświęconych było ponad 100 opublikowanych przez niego oryginalnych prac naukowych i 7 książek. Był on wybitnym organizatorem i wieloletnim szefem zespołów naukowo-badawczych opracowujących metody i systemy pomiaru stosowane w wielu obszarach techniki jądrowej i medycyny. Warto wspomnieć o kilku twórczych osiągnięciach profesora, między innymi o:

- aparaturze stosowanej w rejsach dalekomorskich do kontroli skażeń promieniotwórczych;
- oryginalnych systemach pomiarowych do spektrometrii efektu Mössbauera (produkowanych na eksport przez ZZUJ „POLON”);
- systemie sterowania spektrometrem strimerowym „GIBS” (prace dla Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych w Dubnej);
- prototypie systemu z akceleratorem liniowym sterowanym tomografem komputerowym do radiochirurgii mózgu (Uniwersytet w Uppsali);

- systemie do pomiaru strumieni neutronów w reaktorach jądrowych: WWER-400, WWER-1000.

Kilka z wielu osiągnięć Profesora w dziedzinie elektroniki medycznej, to:

- zastosowanie wielodrutowych komór proporcjonalnych do badań tomograficznych w medycynie;
- opracowanie oryginalnej metody trójwymiarowej lokalizacji ognisk padaczkowych;
- opracowanie metody rejestracji sygnałów z układu bodźcprzewodzącego serca i rozwój metod wysokorozdzielczej elektrokardiografii do badań późnych potencjałów serca;
- budowa specjalistycznego laboratorium tomografii rezonansu magnetycznego.

W pracach naukowych Profesor aktywnie współpracował z wieloma krajowymi i zagranicznymi ośrodkami naukowymi, m.in. z Centre de Physique Atomique et Nucleaire w uniwersytecie w Tuluzie (Francja); przez wiele lat kierował zespołami pracującymi w Zjednoczonym Instytucie Jądrowym w Dubnej i w Uniwersytecie w Uppsali (Szwecja). Jako kontraktor bądź koordynator programów TEMPUS prowadził wspólne prace z Instytutem Elektroniki Politechniki w Grazu (Austria) oraz klinikami Radiologii w Grazu, w Leuven (Belgia), La Sapienza w Rzymie i Akademii Medycznej w Warszawie.

Aktywność naukowa i organizacyjna Profesora daleko wykraczała poza mury Wydziału i Uczelni. Był on członkiem licznych Rad Naukowych, organizacji naukowych i społecznych. Pełnił funkcje wiceprzewodniczącego Rady ds. Atomistyki przy Państwowej Agencji Atomistyki (1984–1988), przewodniczył sekcji „Technika w Medycynie” w Komitecie Badań Naukowych (przez 3 kadencje), był wiceprzewodniczącym Polskiego Komitetu ds. Systemu CAMAVC (1986–91) i jego honorowym przewodniczącym (od 2001 r.) członkiem korespondentem (od 1984) i członkiem zwyczajnym (od 1986) Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, członkiem European Standard Organization for Nuclear Electronics (1986–1991), członkiem Rad Redakcyjnych: „Journal of Electrical Engineering”, „Revue Europenne de Technologie Biomedicale” oraz „Innovation et Technologie en Biologie et Medicine”.

Szczególnie doniosła była 50-letnia działalność dydaktyczna Profesora. Prowadził wiele oryginalnych i wartościowych wykładów z takich przedmiotów jak: radiologia przemysłowa, aparatura światłolecznicza, ochrona radiologiczna, miernictwo radiologiczne, miernictwo nukleonowe, zastosowania techniki jądrowej w medycynie, informatyka w medycynie,

aparatura radiologiczna w medycynie. Był promotorem 18 prac doktorskich i ponad 100 prac magisterskich. Z jego książek korzystały całe pokolenia studentów i pracowników nauki.

Działalność Profesora została uhonorowana szeregiem odznaczeń: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, a także Złotą Odznaką Zasłużony dla Politechniki Białostockiej, Medalem Stowarzyszenia Elektryków Polskich im. M. Pożarskiego, Złotą Odznaką Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Złotą Odznaką Honorową Naczelnej Organizacji technicznej. Wyróżniony został również szeregiem dyplomów i nagród w tym: Nagrodami Państwowej Rady d.s. Energii Atomowej, nagrodami Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Ministra Edukacji Narodowej i Rektora PW.

Z wielkim żalem i smutkiem żegnamy Profesora. Odszedł od nas nasz Przyjaciel, Kolega i Doradca. Będzie nam bardzo brakowało Jego Zapachu, energii i pomysłowości.

Zdzisław Pawłowski, Krzysztof Zaremba

MARCIN ROŚCISZEWSKI (1929–2002)

Marcin Maria Rościszewski urodził się w Warszawie 12 listopada 1929 roku. Syn Jana i Pauliny z Kraszewskich. Wychowywał się początkowo (do 1937 r.) w majątku rodzinnym Romanów (pow. włodawski) a następnie do 1944 w majątku Rowy (pow. garwoliński). Naukę, którą rozpoczął w domu zaczął kontynuować w 1939 r., na początku okupacji w szkole im. Wojciecha Górskiego w Warszawie. W tym samym roku stracił ojca, rozstrzelanego przez Niemców. W lipcu 1944 r. opuścił z matką i bratem dom rodzinny, uchodząc przed inwazją sowiecką i przeniósł się do Warszawy, na kilka dni przed wybuchem Powstania Warszawskiego. Do końca jego trwania (był ranny) pozostał w Warszawie, a następnie zamieszkał w Piotrkowie Trybunalskim, gdzie kontynuował naukę i uzyskał świadectwo dojrzałości w 1950 r. W tym samym roku, zdał egzamin wstępny na Uniwersytet Warszawski, na kierunek geografii. Równocześnie podejmował